

Ideer

DIKTET

synkronsvømmer

ingen kjenner melodien
i de hendene

det ufattelige

i å holde formasjonen
alene

Cecilie Cottis Østreng
Maifinalist i Diktkammeret

• Delta med egne dikt via db.no/kammeret

KULTURTIPSET

Bare Bra Damer

ALBUM: Gjør plass i øregangene for to tøffe og godt voksne damer som har et sterkt sceneuttrykk og som begge slipper album nummer tre – distribuert av selskapet med det overlegne navnet *Bare Bra Musikk*:

Tina Lie, fra Fåvang i Gudbrandsdalen, er nok mer kjent i bransjen enn blant folk flest, og har blant annet spilt på mange bluesfestivaler uten at hun nødvendigvis spiller blues. På album nummer tre, «**Tones**» (Siwu), toner hun ned og nærmer seg mer og mer countryformatet. Med en ru og rusten stemme som kan minne om Marianne Faithfull, synger hun egne låter eller sanger som er blitt til sammen med andre, og i ryggen har hun særlig Jon Anders Narum (produksjon/gitar/bass/tangenter/perkusjon).

Karin Wright er ei Oslo-dame med punkbakgrunn som går motsatt vei. Etter to countryalbum har «**Too Rock'n'roll For Country, Too Country for Rock'n'roll**» (Indian Songs) fått et noe råere preg – uten at Wright på noen måte fornekter countrymusikken. Hun har samarbeidet med blant andre Johanna Demker, Jan Dahlen og Jeff Wasserman på låtsiden. Don Wayne Reno og John Wheeler fra det amerikanske tullebluegrassbandet Hayseed Dixie bidrar på banjo og fele, Martin Caspersen (gitar/tangenter) har produsert sammen med Bitten Forsudd (kor) og Knut Reiersrud stikker innom med noen gitar- og munnspilltoner. Rått og usminka.

Øyvind Rønning
Musikkmelder i Dagbladet

KULTUR I BILDER

DE FORDØMTE: Tilskuere tar bilder av skulpturen «The Damned» (2003-2004) av den amerikanske kunstneren Liza Lou på årets kunstmesse i Basel. Messa ble avviklet i midten av denne måneden. Den varer bare i noen dager, men regnes som en av de viktigste arenaene for samlere fra hele verden. Foto: Reuters/Scanpix

ART BASEL er verdens viktigste kunstmesse. Konkurransen om å stille ut er stor, og den synlighet i markedet som kommer med en plass på hovedmessen, er av svært stor betydning spesielt for yngre gallerier. I 2002 ble det etablert en messe i Miami som henvender seg til det amerikanske markedet. I 2012 åpner Art Basel en messe i Hong Kong.

Kunstmessen i Basel er samlernes lekegrind, men tiltrekker seg og et stadig større publikum.

Mellom børs og katedral

BILLEDKUNST

Erlend Hammer
erlend.hammer@gmail.com

Å VÆRE PÅ kunstmessen Art Basel handler selvfølgelig om muligheten til å se enorme mengder kunst, men det handler også om å se på folk. Årets høydepunkt for denne delen av messen ble for min del idet den japanske superstjernen Takashi Murakami kommer strenende nedover mellom galleribåsene med fire assistenter i hælene. Murakami snakker i telefonen mens to av assistentene går bak og tar notater. I det han er ferdig med samtalen, rekker han, uten å se seg for, telefonen over den ene skulderen, hvor den blir tatt i mot av assistent nummer to; fremdeles uten å se bakover flytter han deretter hånden over den

andre skulderen hvor en tredje assistent gir ham en ny telefon han så begynner å snakke i. Uten å stoppe går kunstneren og hans entourage videre og krysser et hjørne.

Dersom det skulle være noen tvil om Murakamis status som den japanske Andy Warhol, kan dette opptrinnet nærmest fungere som en performance med hensikt å demonstrere dette. Sist jeg var i Basel for to år siden så jeg også Murakami, men da i forbindelse med lanseringen av et arbeid han hadde produsert i samarbeid med rapperen Pharrell Williams.

MESSEOMRÅDET på Art Basel har, spesielt under den mest eksklusive førvisningen før det åpner for publikum, kanskje den største tettheten i verden av den berømte Birkin-vesken til Hermès. I ulike størrelser, lærkombinasjoner og farger dingler den fra armen til franske adelige, skuespillere, russiske arvinger og en og annen mer eksentrisk mann. Hos internasjonale toppgalleri-

er som Gallery Gagosian, Barbera Gladstone og Hauser & Wirth kan man finne alt fra Picasso via Jeff Koons og Anish Kapoor til flere Francis Bacon-arbeider enn man trodde fremdeles kunne finnes på markedet. Her kan man se amerikanske sportsstjerner, musikere og skuespillere vandre rundt med assistenter og rådgivere, fedre og døtre på shopping sammen, som på Marlborough Fine Art der en ung, russisk kvinne i 20-årene forsøkte å overtale faren om at de måtte kjøpe en Francis Bacon-triptyk.

DET DELTAR EN REKKE norske gallerier i Basel, også på sidemeser som Liste og Volta. På hovedmessen finner vi i år både Galleri Riis og Standard, fra Oslo, samt det norsk-tyske galleriet C/O Gerhardsen Gerner som har holdt til i Berlin i ti år, og som i løpet av høsten eller rundt årsskiftet mot 2012 skal åpne et galleri i Oslo. Galleriet skal drives av Marina Gerner Mathisen, som inntil 1. juni i år drev galleriet MGM på Frogner. Nå slår hun seg sammen med sønnen Nicolai og Atle Gerhardsen for å kunne bli norgesgalleriet til en rekke av de internasjonale kunstnerne galleriet allerede jobber med i Berlin. I tillegg vil det nye galleriet i Oslo vise et utvalg kunstnere som allerede har gallerirepresentasjon i Tyskland, men ikke i Norge. Dette vil utvilsomt bli et svært interessant bidrag til galleriscenen i Oslo. I Basel denne gang viser galleriet arbeider av blant andre Markus Oehlen og Lothar Hempel, samt et stort, fargeeksplisivt maleri av den unge, norske kunstneren Jan Christensen.

STANDARD (OSLO) viser tre forskjellige utstillinger, der det henges nye arbeider av nye kunstnere utover de dagene messen varer. Den dagen jeg var der viste galleriet malerier av den ameri-

Her kan man se amerikanske sportsstjerner, musikere og skuespillere vandre rundt med assistenter og rådgivere.

KUNSTMESSER blir stadig viktigere i kunstfeltet. Mens kuraterte utstillinger som Veneziabiennalen eller museumsutstillinger har tung faglig kredibilitet, har også kunstmarkedet en svært viktig definisjonsmakt ettersom samlerne som kjøper kunst bidrar med en stor del av økonomien det internasjonale kunstfeltet er basert på.

” Det er med kunst som med poker: de store pengene ligger i bløff.

Hansrudi Hess

GALLERI C/O GERHARDSEN GERNER:

I Basel denne gang viser galleriet blant annet et stort, fargeeksplisivt maleri av den unge, norske kunstneren Jan Christensen. Foto: Kari Kjørnes

GALLERI RIIS: Arbeider av Morten Andenæs, Håvard Homstvedt og Sverre Wyller. Foto: Kari Kjørnes

GALLERI STANDARD: Arbeider av amerikanske Alex Hubbard og norske Matias Faldbakken. Foto: Kari Kjørnes

kanske kunstneren Alex Hubbard og norske Matias Faldbakken. Det mer etablerte Galleri Riis viste arbeider av blant andre Olav Christopher Jensen, Morten Andenæs og noen svært vellykkede arbeider av Sverre Wyller. De modernistiske skulpturene av skrapmetall fremstår kanskje som ekte vare i møte med alt som lages av ungdommelig neomodernisme, men først og fremst er det arbeidene nesten arrogante insistering på sin egen form som imponerer.

Riis viser et maleri av svenske Andreas Eriksson, som for tiden stiller ut i den nordiske paviljongen i Venezia, og selv om dette arbeidet nok ikke er blant de aller, aller beste i den serien mørke, moseaktige maleriene

kunstneren jobber med for tiden, så fremstår det likevel som et mesterverk i forhold til hva som henger på veggen vis a vis.

Den New York-baserte norske kunstneren Håvard Homstvedt er nødt til å være den mest absurde hypehistorien i nyere norsk kunsthistorie. Det dreier seg om malerier som muligens kan sies å være «dekorative» på noen nivåer, men som egentlig knapt hever seg over Marianne Aulie-nivå. Homstvedt har i følge pressen hatt betydelig internasjonal salgssuksess de siste årene, men her er det snakk om et ekstremt tilfelle av at verden vil bedras. Det gir sikkert økonomisk mening for Riis å jobbe med Homstvedt, men det er uforståelig at et eller så kvalitetsorientert og

seriøst galleri som Riis fortsetter å vise noe så tvilsomt som dette.

På sidemessen Liste var det i år kun ett norsk galleri, det Oslo-baserte Lautom Contemporary som viste arbeider av tre av galleriets unge, kvinnelige kunstnere: Ane Mette Hol, Toril Johannessen og Kristin Nordhøy. Båsen er et gjennomført vellykket forsøk på å benytte messen som en anledning til å montere en utstilling som kunne stått på egne ben som en gruppeutstilling hjemme i galleriet.

I TILLEGG TIL selve gallerimesen inneholder også det offisielle programmet sideutstillingene Art Statements og Art Unlimited. På Statements-delen viser unge gallerier solopresentasjoner

med unge kunstnere, mens Unlimited er messens «kuraterte» avdeling der det vises stor ambisiøse prosjekter som ikke passer inn i messeformatet med båsinn-delinger. Her finner man store installasjoner eller skulpturprosjekter, og en rekke større videoarbeider.

I det hektiske messelandskapet er det ofte slik at man bare kan håpe på at det ett eller annet sted i kaoset kan finnes en slags oase der alt klaffer når det gjelder kvalitet, montering og plassering på messen. I år er i hvert fall ett slikt tilfelle den amerikanske kunstneren Sarah Morris hvis film «Points on a line» er et ekstremt estetisk portrett av en bestemt type modernistisk arkitektur, og viser bygninger tegnet av

Mies Van Der Rohe og Philip Johnson.

I en av filmens sterkeste sekvenser ser vi bilder fra dagliglivet i restauranten The Four Seasons i Seagram Building i New York. Med et 80-tallsaktig elektronisk soundtrack av Liam Gillick får det hele en slags dommedagsfølelse der vår tids luksuskonsum leses inn i en allianse med den amerikanske mottagelsen av etterkrigstidens optimistiske høymodernisme. Filmen har karakter av å være et tapt halvtimes langt coda til filmen «Wall Street» og er bedre enn noe som vises på Veneziabiennalen i år.

Selv om man ikke ha penger å kjøpe kunst for er det altså alltid verdt å ta turen til Basel for slike opplevelser.